

нѣкаква жена излѣзе съ лампа въ ржце, надникна и се скри. Никакъвъ неприятель. Чувахме вече майора безмилостно да ни ругае. Продължихме пжтя си. А причината на всичко това бѣше просто смѣшна: нѣколко турски войници, християни, скрити въ селото, излѣзли да се предаватъ. Но безоръжнитѣ телефонисти ги взематъ за цѣлъ турски отрядъ и ударятъ назадъ. Редътъ бързо се възстанови, но тая малка безредица премина като вълна по цѣлата колона на бригадата.

Паша-къой бѣше чисто българско село. Изъ улицитѣ преминахме бързо, безъ най-малкото спиране и все пакъ посрѣщането ни отъ беднитѣ тия хора остави у насъ сякашъ виденията на сънъ. И млади и стари бѣха излѣзли навънъ. Носѣха котли не вече съ вода, а съ вино, раздаваха хлѣбъ на войниците съ треперещи ржце и просълзени очи. И какъ странно и хубаво звучеше родниятъ езикъ отъ тѣхнитѣ уста! Видѣхъ майки, които издигаха високо малки деца, за да могатъ да видятъ войниците, видѣхъ напети моми съ открити, довѣрчиви очи, видѣхъ побѣлѣли старци въ набожни и мълчаливи пози. На единъ жгълъ стоеше селскиятъ попъ, бледенъ и слабъ. Той безмълвно благославяше, и не зная защо, войниците се спущаха и му цѣлуваха ржка. Тука наблизо видѣхъ и трогателна и незабравима сцѣпа. Високъ и снаженъ селя-